

L'Atelier

MANEL BIELSA

«Atelier- (Fr.)
subs. mas.: lieu où
s'exécutent des
travaux manuels,
où se pratiquent des
activités manuelles
d'art ou de loisirs»

Josep Bamala-Borrueu
Nascut a Alcolea de Cinca (Osca) l'any 1952
Viu a Girona des del 1978
Taller a Salt
Signatura: Dues B majúscules separades per un
barrot i enfrontades d'esquenes B|B
bamalaborruel3@yahoo.es
Foto: Manel Bielsa

Antoni Castaño-Muñoz
Nascut a Sabadell (Bcn) l'any 1958
Viu a Girona des del 1994
Taller a Salt
Signatura: una A minúscula amb "fum" de llenya
antoni50@yahoo.es
Foto: Manel Bielsa

L'Apartament: Antonio, per què vas decidir fer escultura?

Antoni Castaño: Antoni amb u! Que per què vaig decidir de fer escultura em preguntes? Doncs per no anar al psiquiatra! (riu)

De vegades això és producte de la casualitat; és a dir: jo si no hagués vingut a Girona... ho vaig intentar a Sabadell, però era molt difícil. Valorant-ho vaig venir a viure a Girona i vaig veure que era possible, la intenció existia... (dubta) Jo crec que la pregunta seria: per què escultura i no pintura?

La Mercè ofería altres cursos i, pel que sigui, hi ha alguna cosa que et fa entendre el món d'una manera o d'una altra i per a mi és més fàcil expressar-me a través de l'escultura que de la pintura. A mi la pintura no em desagrada, però no em motiva, i malgrat que, com deia en Simon, l'escultor és un senyor que va tot el dia amb una capsa d'eines, i és més incòmode. Podria pintar a casa, però jo m'acosto a l'escultura perquè hi ha alguna cosa que inconscientment em fa acostar-m'hi més. I també hi ha una sèrie de coincidències, com per exemple tenir una feina als matins. A Girona és tot més accessible i dins aquesta oferta ara m'ho puc combinar. Quan jo vaig arribar a aquesta ciutat estava a la UNED estudiant Sociologia. Vaig plegar i vaig decidir fer escultura. La sociologia em satisfia, però jo gau-

dia molt més escolpint. De fet sóc molt dolent, però hi poso moltes hores i en algun moment hi aprenç! D'aquestes hores hi ha molts moments de reflexió, de repetició, de solucions i... de cop i volta ...Surt l'obra! També m'agrada la fotografia, però no la fotografia de paisatges, m'agrada el retrat.

L'A: I tu, Josep, com vas entrar en el món de l'escultura?

Josep Bamala-Borruei: Jo de tota la vida; és a dir, de veritat. Jo de nen de principi feia pintura i vaig començar a fer escultura al taller de la Pia Crozet. Després vaig anar a l'escola de la Bisbal i bé... sense comentaris. Jo estudiava a l'Escola Industrial de Sabadell, que tenia la secció de Belles Arts, i estava molt bé. Tenia molt bona gent ensenyant però estava tot molt reglat, eren els últims anys 60 i en aquells moments tots volíem ser artistes!

L'A: Creieu que és imprescindible aquest aprenentatge?

J. B. B: Jo crec que sí.

A. C: Jo crec que és fonamental!

J. B. B: Vaig anar a l'Escola de la Bisbal durant molt poc temps- A més, estava en una comuna hippy, tots érem de Sabadell, i vaig estar molt de temps perdut en la immensitat de l'espai, per dir-ho així. No sabia res. Llavors vivia a Platja d'Aro i no tenia ofici

Foto: Manel Bielsa

Foto: Manel Bielsa

Foto: Manel Bielsa

Antoni Castaño, Manel Bielsa i Josep Bamala-Borrueu a l'Atelier Castaño-Bama. Foto: Manel Bielsa

ni benefici. Fins que un em vaig dir que havia de fer alguna cosa, que allà era impossible. Em vaig traslladar a Girona i vaig començar a La Mercè.

A. C: És com una inquietud: tu vas treballant, vas fent la teva vida... si no has començat de petit, ho vas marcant, amb l'adolescència, la discoteca, els amics, els bars... Arriba un moment en què el treball, de casa a la feina i de la feina a casa, és insuficient. Dins teu està bullint alguna cosa i comences a buscar; és clar que pots no trobar-ho! A vegades hi ha qui em diu «ostres, quina sort! A mi m'agradaria tenir una afició». Tots tenim temps per dedicar-nos al que ens agrada. Jo puc estar vint hores treballant i no em canso; bé, físicament és clar, i sobretot ara, que ja tinc una edat. Però no podria dedicar el temps que dedico a l'escultura a fer altres activitats.

J. B. B: Jo sóc un tastaolletes, m'agrada més anar provant diferents coses. Una de les coses que m'agraden més és retallar, que també és una forma de fer escultura. És una qüestió de nodrir-se d'imatges.

A. C: Jo crec que hi ha diferents maneres. Hi ha la manera abrupta, i la més contemplativa. Jo reconec que em falta mirar... Quan ens heu preguntat si trobàvem necessari aquest aprenentatge, jo penso que sí. A mi m'agradaria fer escultura clàssica, no tant perquè m'agradi —de fet m'avorreix una mica—, però

cal partir d'una base sòlida. Quan vaig començar a La Mercè, amb aquella idea simplificadora d'en Simon, vaig pensar que el més fàcil era simplificar-ho tot. Però no! Simplificar requereix un coneixement molt gran, molts fonaments i coneixement. També tinc problemes de visió, em falta visió estereoscòpica i la simetria em falla però això ja ho deixo als estudiosos de la meua obra! (riu)

J. B. B: Evidentment, quan simplifiques, si no es té un mínim concepte d'espai i de proporció, no hi ha res a fer!

L'A: Dins el taller, com us repartiu l'espai? Quina zona teniu cada un per treballar?

A. C. i J. B. B: Aquí no hi ha zones, totes les obres i àrees de treball estan juntes, no hi ha espais diferenciats.

L'A: Moltes gràcies a tots dos i ens veiem a les vostres properes exposicions!